

Het Boek Daniël - Nummer Zevenenvijftig

Onthulling van de profetische geheimen van Openbaring: een reis door de profetieën van de eindtijd

Jeff Pippenger

2024-01-21

Alle profeten spreken over het einde van de wereld, en alle profetieën komen samen en eindigen in het boek Openbaring. In het boek Openbaring wordt dezelfde lijn voortgezet als in het boek Daniël, want zij zijn hetzelfde boek. Al deze profetische beginselen zijn in de voorgaande artikelen nauwkeurig vastgelegd. In het boek Openbaring wordt ons meegedeeld dat er vlak voordat de genadetijd sluit een profetie is geweest die verzegeld was en ontzegeld wordt. Deze artikelen hebben de profetische elementen uiteengezet die verbonden zijn met de boodschap in het boek Openbaring die thans wordt ontzegeld. De boodschap is niet één enkele profetische waarheid, en elk element van de boodschap dat wordt ontzegeld valt onder de categorie van de Openbaring van Jezus Christus.

De boodschap wordt ontzegeld vlak vóór het einde van de genadetijd, wanneer „de tijd nabij is”. De boeken Daniël en Openbaring zijn, in samenhang met het commentaar uit de geschriften van de Geest der Profetie, zeer specifiek ten aanzien van het proces dat met het ontzegelen van een profetische boodschap verbonden is. Het is de Leeuw uit de stam van Juda die het ontzegelen volbrengt, en wanneer Hij dit doet, hanteert Hij een gestructureerde methode om de boodschap te presenteren. Hij ontvangt de boodschap van de Vader, die wordt voorgesteld als Degene die de Bijbel vasthoudt zoals deze met zeven zegels verzegeld is. De Leeuw uit de stam van Juda, die ook de wortel van David is en het Lam dat geslacht is, neemt het boek uit de hand van de Vader en verbreekt de zegels.

Jezus geeft vervolgens de boodschap aan Gabriël, die samen met andere engelen de boodschap overbrengt aan een profeet die de boodschap opschrijft en haar naar de gemeenten zendt. Wanneer de tijd om de profetische boodschap te ontzegelen nabij is, brengt de opening van de profetische boodschap een beproevingsproces in drie stappen voort, dat hen binnen de gemeenten beproeft die de doelgroep zijn van het schrijven van de profeet; en op grond van de persoonlijke reactie van die gemeenteleden bepalen zij of zij tot een van twee klassen behoren. Degenen die de vermeerdering van kennis aanvaardden die door de ontzegelde boodschap wordt voortgebracht, worden aangeduid als de „wijzen”, en degenen die haar niet aanvaardden, worden door Daniël aangeduid als de „goddelozen” en door Mattheüs als de „dwazen”.

Al deze factoren die verband houden met het verbreken van het laatste profetische zegel worden behandeld en beklemtoond in vers negen van Openbaring zeventien, want dit vers wijst op een element van de Openbaring van Jezus Christus dat de twee klassen van aanbidders op de proef zal stellen. Het doet dit door aan te geven dat het de „wijzen” zijn die de boodschap zullen verstaan die volgt op het waarschuwingssignaal van het vers.

En hier is het verstand dat wijsheid heeft. De zeven hoofden zijn zeven bergen, waarop de vrouw zit. En het zijn zeven koningen: vijf zijn gevallen, en één is er, en de andere is nog niet gekomen; en wanneer hij komt, moet hij een korte tijd blijven. En het beest dat was en niet is, juist hij is de achtste, en is uit de zeven, en gaat ten verderve. Openbaring 17:9–11.

Het „verstand dat wijsheid heeft” is het verstand van de „wijzen”. De „wijzen” begrijpen de toename van kennis, en de toename van kennis die onmiddellijk na het profetische merkteken wordt voorgesteld, dat een waarheid aanduidt die door de wijzen zal worden begrepen en door de goddelozen verworpen, is de waarheid die verband houdt met de koninkrijken van de Bijbelse profetie zoals uiteengezet in de verzen die volgen. Die verzen vormen de laatste illustratie van de koninkrijken van de Bijbelse profetie, en wat in de laatste dagen wordt ontzegd, is dat die acht koninkrijken ook zijn voorgesteld in de eerste illustratie van de koninkrijken van de Bijbelse profetie in Daniël hoofdstuk twee.

De openbaring van de waarheid handhaaft de beperkte opvatting van de koninkrijken der bijbelse profetie die een van Millers juwelen vormde, maar zij straalde tienmaal helderder, want zij bezit veel meer waarheid dan de Millerieten vanuit hun beperkte punt in de geschiedenis begrepen, en zij stelt een beproeving voor, zoals weergegeven door het getal „tien”, en door het waarschuwingbaken van de inleidende waarschuwing „hier is het verstand dat wijsheid heeft”, profetisch uitgelegd als: de volgende waarheid zal de kerken beproeven waaraan de boodschap wordt gezonden die vlak vóór het sluiten van de genadetijd wordt ontsloten.

In Openbaring zeventien werd Johannes weggevoerd naar de woestijn van twaalfhonderdzestig jaar pauselijke duisternis. Hij werd geplaatst aan het uiterste einde van die periode, in 1798, wat precies dezelfde geschiedenis is waarin hij in Openbaring dertien werd geplaatst.

En ik stond op het zand der zee en zag een beest opkomen uit de zee, met zeven koppen en tien horens; en op zijn horens tien kronen, en op zijn koppen de naam der godslastering.
Openbaring 13:1.

Het „zand der zee” vertegenwoordigt 1798, want het vertegenwoordigt het historische gezichtspunt vanwaar Johannes het pausdom (het beest uit de zee) in de verleden tijd werd getoond, en de Verenigde Staten (het beest uit de aarde) zag opkomen, en uiteindelijk als een draak zag spreken bij de spoedig komende zondagswet. Vervolgens dwingt het beest uit de aarde de wereld het „beeld van het beest” te aanvaarden, dat zou spreken en zondagswetgeving over de gehele wereld ten uitvoer zou brengen.

„In de tijd dat het pausdom, beroofd van zijn kracht, gedwongen werd van de vervolging af te zien, zag Johannes een nieuwe macht opkomen om de stem van de draak te doen weerklinken en hetzelfde wrede en godslasterlijke werk voort te zetten. Deze macht, de laatste die oorlog zal voeren tegen de kerk en de wet van God, wordt voorgesteld door een beest met lamachtige horens. De beesten die eraan voorafgingen, waren opgekomen uit de zee; maar dit kwam op uit de aarde, als voorstelling van de vreedzame opkomst van de natie die het symboliseerde — de Verenigde Staten.” Signs of the Times, 8 februari 1910.

Johannes wordt in hoofdstuk zeventien naar hetzelfde uitkijkpunt in de geschiedenis gevoerd om de laatste voorstelling van de koninkrijken van de bijbelse profetie te ontvangen. Vanaf dat uitkijkpunt worden de koninkrijken gepresenteerd. Hem wordt eerst meegedeeld dat het beest zowel kerk als staat beheerst, want zij is gezeten op niet alleen zeven koppen, maar ook zeven bergen. Het gezeten zijn van de grote hoer duidt aan dat zij degene is die het beest berijdt, en degene die het beest berijdt, is degene die het beest beheerst.

En de vrouw die gij gezien hebt, is die grote stad, die heerschappij voert over de koningen der aarde. Openbaring 17:18.

Het woord „heerst” betekent vasthouden en regeren over. Een ruiter heerst over het beest door de teugels vast te houden. Het pausdom heerst over zeven koppen en ook over zeven bergen. In Daniël hoofdstuk twee deelt Daniël Nebukadnezar mee dat hij het „hoofd” van goud is. In Jesaja hoofdstuk zeven is een „hoofd” ook een koning, een hoofdstad of een koninkrijk.

Want het hoofd van Syrië is Damascus, en het hoofd van Damascus is Rezin; en binnen vijftig jaar zal Efraïm verbrijzeld worden, zodat het geen volk meer zal zijn. En het hoofd van Efraïm is Samaria, en het hoofd van Samaria is de zoon van Remalia. Indien gij niet gelooft, voorwaar, dan zult gij niet bevestigd worden. Jesaja 7:7, 8.

Het pausdom, dat de vrouw is die op het beest rijdt, heerst over alle koningen der aarde. Die koningen worden voorgesteld als „tien koningen”, die de drakenmacht van de laatste dagen vormen. Zij zijn de koningen met wie de hoer van Tyrus hoererij bedrijft. Die „tien koningen” zijn gedwongen het gezag van het pausdom te aanvaarden, maar de voornaamste koning onder die tien koningen is de Verenigde Staten. De Verenigde Staten worden daarom ook voorgesteld door Achab, de koning van de tien noordelijke koninkrijken van Israël. Het getal „zeven” staat voor „volledig”, en wanneer het pausdom wordt afgebeeld als regerend over de koningen der aarde, regeert het ook over de tien koningen en zit het op de zeven hoofden.

Hier is het verstand dat wijsheid heeft, want de wijzen van de laatste dagen hanteren de methode van „regel op regel”, en zij erkennen dat elk van de symbolen van het staatsbestel waarover de hoer heerst dezelfde waarheid aanduidt. Zij heerst ook over zeven bergen, en de Millerieten hebben in de Bijbelse profetie een „berg” aangeduid als een symbool van een koninkrijk, maar zij hebben ook vastgesteld dat symbolen meer dan één betekenis hebben.

Bergen zijn eveneens een symbool van een kerk. De „heerlijke heilige berg” in de Schrift vertegenwoordigt Gods kerk.

Het woord dat Jesaja, de zoon van Amoz, gezien heeft aangaande Juda en Jeruzalem. En het zal geschieden in de laatste dagen, dat de berg van het huis des HEEREN gevestigd zal zijn op de top der bergen, en verheven zal zijn boven de heuvelen; en alle volken zullen daarheen toestromen. En vele natiën zullen heengaan en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des HEEREN, naar het huis van de God van Jakob; opdat Hij ons lere aangaande Zijn wegen, en wij in Zijn paden wandelen; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des HEEREN woord uit Jeruzalem. Jesaja 2:1–3.

Het „huis des Heren” is Zijn kerk, en het is een „berg”. De grote hoer zit op zeven bergen; daarmee wordt aangeduid dat zij heerschappij voert over alle kerken, evenals zij heerst over alle koningen. Zij heeft zeggenschap over alle kerken en alle staten in de gehele wereld.

Het visioen dat Jesaja aanduidt als tot hem gekomen „aangaande Juda en Jeruzalem”, dat wij zojuist hebben aangehaald, gaat verder, en het betreft nog steeds dezelfde passage in hoofdstuk vier, en volgens Jesaja is het die „zelfde dag” waarop de mensen zeggen: „Komt, en laat ons opgaan naar de berg des HEEREN, naar het huis van de God van Jakob.” In diezelfde tijdsperiode worden „zeven vrouwen” genoemd.

En te dien dage zullen zeven vrouwen één man aangrijpen en zeggen: Wij zullen ons eigen brood eten en onze eigen kleding dragen; laat ons slechts naar uw naam genoemd worden, neem onze smaad weg. Te dien dage zal de Spruit des HEEREN tot sieraad en tot heerlijkheid zijn, en de vrucht van het land tot voortreffelijkheid en tot luister voor hen die aan Israël ontkomen zijn. En het zal geschieden dat wie in Sion overgebleven is en wie in Jeruzalem is overgelaten, heilig genoemd zal worden, ieder die in Jeruzalem ten leven opgeschreven is: wanneer de Heere de onreinheid van de dochters van Sion zal hebben afgewassen en de bloedschulden van Jeruzalem uit haar midden zal hebben weggedaan door de geest van oordeel en door de geest van verbranding. Dan zal de HEERE over elke woonplaats van de berg Sion en over haar samenkomsten een wolk scheppen bij dag en rook, en de glans van een vlamvend vuur bij nacht; want over al de heerlijkheid zal een beschutting zijn. En er zal een hut zijn tot schaduw overdag tegen de hitte, en tot een toevlucht en tot een schuilplaats tegen onweder en tegen regen. Jesaja 4:1–6.

De „dag” die het onderwerp is van Jesaja’s visioen, is het „uur” van de grote aardbeving van Openbaring hoofdstuk elf. De wijzen die de vermaning hebben aanvaard om „terug te keren” van de teleurstelling van 18 juli 2020, en die hebben voldaan aan de vereisten van Leviticus zesentwintig, en die door Ezechiëls eerste profetie zijn samengebracht, worden verzegeld wanneer zij Ezechiëls tweede boodschap van de vier winden van de islam aanvaardden. Vervolgens worden zij als een banier ten hemel opgeheven, en Gods andere kinderen in Babylon beginnen gehoor te geven aan de oproep om uit Babylon te komen, die aanvangt bij de aardbeving, welke de spoedig komende zondagwet is. Gods andere kudde hoort de boodschap om uit Babylon te komen, en zij verkondigen: „Komt, en laat ons opgaan naar de berg des HEEREN, naar het huis van de God van Jakob.”

In dat „uur” begint de grote hoer haar liederen te zingen en hoerij te bedrijven met de koningen der aarde. Degenen wier namen niet geschreven staan in het boek des levens van het Lam volgen de hoer, en hun kerken komen onder haar gezag. Die kerken worden door Jesaja voorgesteld als „zeven vrouwen”. Die „zeven vrouwen” zijn de „zeven bergen” waarover het pausdom zal heersen, terwijl de Verenigde Staten de gehele wereld dwingen een beeld van het beest op te richten, dat zowel zal spreken als allen zal doen het merkteken van pauselijk gezag te ontvangen.

Die „zeven vrouwen zullen één man aangrijpen”, en die „man” is de „man” die Paulus aanduidt als „de mens der zonde”. In die beproevingsperiode zullen zij die „in Jeruzalem overgebleven zijn, heilig genoemd worden, ja, ieder die onder de levenden in Jeruzalem opgeschreven is”. Gods volk

zijn degenen in die tijdsperiode wier namen geschreven staan in het boek des levens, het boek van het Lam dat geslacht is van de grondlegging der wereld af. De andere klasse, die de „mens der zonde” aangrijpt, zijn degenen in Openbaring hoofdstuk dertien die de mens der zonde aanbidden.

En allen die op de aarde wonen, zullen hem aanbidden, van wie de namen niet geschreven zijn in het boek des levens van het Lam, Dat geslacht is van de grondlegging der wereld af. Indien iemand een oor heeft, laat hij horen. Openbaring 13:8, 9.

Het „uur” van de grote aardbeving, dat de zondagswetcrisis is, vormt de afsluiting van het onderzoekend oordeel, en het oordeel is gegrond op de vraag of uw naam al dan niet ingeschreven wordt aangetroffen in het boek des levens; aldus duiden in die tijd de twee klassen, voorgesteld door hun verhouding tot het boek des levens, juist de allerlaatste taferelen van het oordeel aan. Degenen die de „mens der zonde” aangrijpen, verklaren dat zij hun „eigen brood” zullen „eten en” hun „eigen klederen” zullen „dragen”, maar hun voornaamste begeerte is „naar uw naam genoemd te worden”.

Zij zullen hun eigen leerstellige geloofsbelijdenis behouden (hun eigen brood eten) en hun kerkgenootschappelijke belijdenis handhaven (hun eigen kleding), maar de naam van de „mens der zonde” aannemen. De naam van de „mens der zonde” is „katholiek”, wat „universeel” betekent. Degenen die zich vastgrijpen aan de „mens der zonde”, wensen deel te worden van de „universele kerk”, namelijk de Katholieke Kerk. Zij verlangen naar die verhouding om hun „smaad” „weg te nemen”.

De „smaad” heeft betrekking op twee belangrijke elementen van het beest dat in de laatste dagen heerst over alle kerken en alle volken. In het „uur van de grote aardbeving” in Openbaring elf „komt het derde wee spoedig”. Het „derde wee” is de islam. In het „uur van de grote aardbeving” in Openbaring elf klinkt de Zevende Bazuin. De Zevende Bazuin is de islam. De islam slaat toe in het „uur van de grote aardbeving”, want alle Bazuinen zijn de profetische werktuigen die God in de wereldgeschiedenis heeft aangewend als oordeel over afgedwongen zondagaanbidding.

Wanneer de „nationale ondergang” van de Verenigde Staten teweeggebracht wordt, bij de spoedig komende zondagswet, „zullen de volken toornig worden”. Het is de islam die in de Bijbelse profetie de volken vertoornt, zoals voorgesteld door de eerste verwijzing naar de islam in het boek Genesis.

En de engel des Heren zeide tot haar: Zie, gij zijt zwanger en zult een zoon baren, en gij zult zijn naam Ismaël noemen; want de Here heeft uw verdrukking gehoord. En hij zal een wild mens zijn; zijn hand zal tegen ieder mens zijn, en ieders hand tegen hem; en hij zal wonen tegenover al zijn broeders. Genesis 16:11, 12.

De „smaad” van de laatste dagen is de godsdienst van de islam. De kerken en de naties der wereld zullen onder het gezag komen van de Nieuwe Wereldorde van een Verenigde Naties, waarover de Katholieke Kerk heerst. De paus zal gezeten zijn op het ene-wereldsysteem, zoals Constantijn in het jaar 330 de pauselijke macht haar zetel gaf. De naties zullen vaststellen dat hun vermogen om het oorlogvoeren het hoofd te bieden dat door de islam tegen de mensheid wordt gevoerd, slechts

tot stand kan komen door een verenigde inspanning, hetgeen onderwerping aan een moreel gezag zal vereisen, waarvan de Verenigde Staten erop zullen aandringen dat het de Roomse Kerk is. Zoals Justinianus in het jaar 533 de Katholieke Kerk haar grote gezag gaf, zo herhaalt de geschiedenis zich. De Verenigde Staten zullen de wereld door hun militaire macht dwingen te gehoorzamen, zoals Clovis in het jaar 496 voor de Katholieke Kerk deed. De geschiedenis van vers twee van Openbaring dertien zal zich herhalen.

En het beest dat ik zag, was een luipaard gelijk, en zijn voeten waren als de voeten van een beer, en zijn muil als de muil van een leeuw; en de draak gaf hem zijn kracht, en zijn troon, en grote macht. Openbaring 13:2.

Zodra het beeld is opgericht, zullen de koningen der aarde, die door de aanvallen van de islam tot toorn zijn gebracht, erkennen dat de universele „smaad” tegen de islam die is gebruikt om het wereldwijde beeld van het beest tot stand te brengen, niet de „smaad” was waarover de „mens der zonde” (Izebel) daadwerkelijk bezorgd was. Te laat zal de wereld ontdekken dat Izebel zich in het geheel niets aantrekt van de islam, maar dat haar hart ernaar verlangt Elia te doden, zoals Herodias Johannes de Doper doodde.

Het „verstand dat wijsheid heeft” is het „verstand der wijzen”, en de „wijzen” zijn degenen die de „toename van kennis” begrijpen die wordt voortgebracht wanneer de Leeuw uit de stam van Juda de Openbaring van Jezus Christus ontzegelt, vlak voordat de genadetijd sluit.

En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet, want de tijd is nabij. Wie onrecht doet, laat hem nog meer onrecht doen; en wie verontreinigd is, laat hem nog meer verontreinigd worden; en wie rechtvaardig is, laat hem nog meer gerechtvaardigd worden; en wie heilig is, laat hem nog meer geheiligd worden. Openbaring 22:10, 11.

De „zeven koppen zijn zeven bergen, waarop de vrouw zit”, stelt de waarheid voor dat het pausdom zowel over kerk als over staat zal heersen. Symbolen hebben meer dan één betekenis, en de symbolen moeten worden bepaald en verstaan vanuit de context van de passage waarin zij worden voorgesteld. Het argument wordt aangevoerd dat het vers aanduidt dat de koppen de bergen zijn; wat zou dan de rechtvaardiging zijn om een onderscheid te maken tussen de koppen (staatskunde) en de bergen (kerkelijke macht)? Het onderscheid wordt vastgesteld in Daniël hoofdstukken zeven en acht. In hoofdstuk zeven worden zowel het heidense Rome als het pauselijke Rome aangeduid als „anders” dan de beesten die eraan voorafgingen.

Wanneer hoofdstuk zeven naast hoofdstuk acht wordt gelegd (regel op regel), vinden wij in hoofdstuk acht de kleine hoorn van Rome, schommelend tussen man, vrouw, man, vrouw. Eén symbool (de kleine hoorn) dat twee machten voorstelt. In die hoofdstukken is een hoorn een koninkrijk, en een koninkrijk is ook een hoofd. In hoofdstuk acht vertegenwoordigt de kleine hoorn twee koninkrijken, het vierde en vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie. De kleine hoorn stelt symbolisch twee koninkrijken voor, en de twee koninkrijken die zij vertegenwoordigt, zijn koninkrijken die de vereniging van staatskunde en kerkkunde aanduiden. De zeven hoofden, die ook zeven bergen zijn, vertegenwoordigen twee koninkrijken, en het ene koninkrijk is kerkkunde en het andere is staatskunde.

In Daniël hoofdstuk twee is er nog een getuige van deze profetische symboliek, want daar wordt het laatste koninkrijk, dat de Millerieten verstonden als het vierde koninkrijk van Rome, voorgesteld door ijzer en leem. Het ijzer en het leem zijn samengevoegd, hoewel ijzer zich in werkelijkheid niet met leem vermengt. Toch, wanneer zuster White commentaar geeft op het “ijzer en leem”, duidt zij dit aan als een symbool van kerkelijke en staatskundige macht, zoals wordt voorgesteld door de kleine hoorn van hoofdstuk acht en de hoofden van Openbaring zeventien, die ook bergen zijn.

‘Wij zijn gekomen in een tijd waarin Gods heilige werk wordt voorgesteld door de voeten van het beeld, waarin het ijzer vermengd was met het leem. God heeft een volk, een uitverkoren volk, welks onderscheidingsvermogen geheiligd moet zijn, dat zich niet onheilig mag maken door op het fundament hout, hooi en stoppelen te leggen. Iedere ziel die trouw is aan de geboden van God zal inzien dat het onderscheidende kenmerk van ons geloof de sabbat van de zevende dag is. Indien de overheid de sabbat zou eren zoals God heeft geboden, zou zij staan in de kracht van God en ter verdediging van het geloof dat eenmaal de heiligen is overgeleverd. Maar staatslieden zullen de onechte sabbat handhaven en hun godsdienstig geloof vermengen met de viering van dit kind van het pausdom, door die te verheffen boven de sabbat die de Heere heeft geheiligd en gezegend en afgezonderd opdat de mens die heilig zou houden, als een teken tussen Hem en Zijn volk tot in duizend geslachten. De vermenging van kerkpolitiek en staatkunde wordt voorgesteld door het ijzer en het leem. Deze vereniging verzwakt alle kracht van de kerken. Dit bekleedt van de kerk met de macht van de staat zal kwade gevolgen met zich brengen. De mensen zijn bijna het punt van Gods verdraagzaamheid voorbijgegaan. Zij hebben hun kracht geïnvesteerd in de politiek en zich verenigd met het pausdom. Maar de tijd zal komen dat God hen zal straffen die Zijn wet krachteloos hebben gemaakt, en hun boze werk zal op henzelf terugvallen.’ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 4, 1168, 1169.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„In het tafereel dat het werk van Christus voor ons en Satans vastberaden aanklacht tegen ons voorstelt, staat Jozua als de hogepriester en doet hij voorbede ten behoeve van Gods gebodenhoudende volk. Tegelijkertijd stelt Satan het volk van God voor als grote zondaars en legt hij God de lijst van zonden voor waartoe hij hen gedurende hun leven heeft verleid, en dringt hij erop aan dat zij vanwege hun overtredingen in zijn handen worden overgegeven om hen te verderven. Hij dringt erop aan dat zij niet door dienende engelen worden beschermd tegen de samenzwering van het kwaad. Hij is vervuld van toorn omdat hij het volk van God niet samen met de wereld in bundels kan binden, om het tot volledige trouw aan hem te brengen. Koningen en heersers en stadhouders hebben het merkteken van de antichrist op zich genomen en worden voorgesteld als de draak die uittrekt om oorlog te voeren tegen de heiligen — tegen hen die de geboden van God bewaren en het geloof van Jezus hebben. In hun vijandschap tegen het volk van God tonen zij zich ook schuldig aan de keuze van Barabbas in plaats van Christus.”

‘God heeft een twistgeding met de wereld. Wanneer het gericht zitting zal houden en de boeken geopend zullen worden, heeft Hij een ontzagwekkende rekening te vereffenen,

waarvoor de wereld thans zou vrez en beven, indien de mensen niet verblind en behekt waren door satanische misleidingen en bedriegerijen. God zal de wereld ter verantwoording roepen voor de dood van Zijn eniggeboren Zoon, Die de wereld in alle wezenlijke opzichten opnieuw heeft gekruisigd en openlijk te schande gemaakt in de vervolging van Zijn volk. De wereld heeft Christus verworpen in de persoon van Zijn heiligen; zij heeft Zijn boodschappen geweigerd door de boodschappen van profeten, apostelen en boodschappers te verwerpen. Zij hebben hen verworpen die medearbeiders met Christus zijn geweest, en daarvoor zullen zij rekenschap moeten afleggen.' Testimonies to Ministers, 38, 39.